

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 774/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť S. B., I. F., A. F., M. H., K. H., E. H., B. K., M. K., M. M., R. M., A. P., M. Š., K. Š., L. M. a M. S., zastúpených Advokátskou kanceláriou DRAPPANOVÁ & Partners s. r. o., Moravská 7, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky PhDr. Mgr. Heleny Drappanovej (pôvodne Advokátskou kanceláriou ČIČMANEC & DRAPPANOVÁ s. r. o., Prievozská 14/A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Pavla Čičmanca), vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 208/2011 z 26. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. B., I. F., A. F., M. H., K. H., E. H., B. K., M. K., M. M., R. M., A. P., M. Š., K. Š., L. M. a M. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2013 doručená sťažnosť S. B., I. F., A. F., M. H., K. H., E. H., B. K., M. K., M. M., R. M., A. P., M. Š., K. Š., L. M. a M. S. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), zastúpených Advokátskou kanceláriou DRAPPANOVÁ & Partners s. r. o., Moravská 7, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky PhDr. Mgr. Heleny Drappanovej (pôvodne Advokátskou kanceláriou ČIČMANEC & DRAPPANOVÁ s. r. o., Prievozská 14/A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Pavla Čičmanca), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 208/2011 z 26. júna 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia sú žalovanými v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 15/2006, v ktorom sa obchodná spoločnosť BYTOSPOL S. S., s. r. o., Drieňová 11, Bratislava (ďalej len „žalobkyňa“, v citáciách aj „žalobca“), proti nim jednotlivo domáha zaplatenia určitých finančných čiastok s príslušenstvom z titulu dodávky tepla a vody a poskytnutých služieb spojených s užívaním bytov za roky 2002 až 2007.

V priebehu označeného súdneho konania sa sťažovatelia návrhom zo 6. októbra 2010 domáhali prerušenia predmetného súdneho konania, a to do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 349/2000, predmetom ktorej je okrem iného aj rozhodovanie o určení neplatnosti zmluvy o výkone správy so žalobkyňou. O predmetnom návrhu sťažovateľov rozhodol okresný súd uznesením č. k. 12 C 15/2006-444 z 2. novembra 2009 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

tak, že ich návrh na prerušenie konania zamietol. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľom sa nepodarilo preukázať zmenu pomerov v porovnaní so stavom, ktorý tu bol v čase vydania uznesenia okresného súdu č. k. 12 C 15/2006-219 zo 17. septembra 2007, ktorým tento súd rozhodoval o predchádzajúcom návrhu na prerušenie konania.

Následne okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 15/2006-487 z 19. novembra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vyhovel žalobnému návrhu žalobkyne a sťažovateľov zaviazal zaplatiť jej vo výroku určené finančné čiastky, a o súvisiacom výroku o trovách konania rozhodol tak, že sťažovateľov zaviazal nahradiť jej trovy konania.

Proti označeným rozhodnutiam okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie v rozsahu, v ktorom bol ich návrh na prerušenie konania zamietnutý, a v rozsahu, v ktorom okresný súd vyhovel žalobe žalobkyne, ktorým sa na podklade dôvodov v ňom uvedených domáhali, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu zmenil a konanie prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 11 C 349/2000 a aby rozsudok okresného súdu zrušil a konanie prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 11 C 349/2000.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol o odvolaní sťažovateľov proti výroku, ktorým okresný súd zamietol ich návrh na prerušenie konania, a o odvolaní sťažovateľov proti výroku v merite veci uznesením č. k. 4 Co 133/2010-553, 4 Co 134/2010 zo 16. februára 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že v poradí prvým výrokom uznesenie okresného súdu zmenil a konanie prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 11 C 349/2000, čo právne odôvodnil s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a v poradí druhým výrokom rozsudok okresného súdu postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) a § 221 ods. 3 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu krajského súdu podala v celom rozsahu dovolanie žalobkyňa, o ktorom prvým výrokom napadnutého rozhodnutia rozhodol najvyšší súd tak, že uznesenie

krajského súdu zrušil vo výroku, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu a prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 11 C 349/2000, a vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, čo právne odôvodnil s poukazom na § 237 písm. f) OSP pre jeho nepreskúmateľnosť v tejto časti. Druhým výrokom napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dovolanie žalobkyne v časti smerujúcej proti výroku uznesenia krajského súdu, ktorým rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom na § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP, ako neprípustné odmietol.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu podali sťažovatelia podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú po rekapitulácii priebehu konania pred všeobecnými súdmi v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňujú takto:

„Dňa 15. júna 2011 konateľka – advokátka Advokátskej kancelárie ČIČMANEC & DRAPPANOVÁ s. r. o., so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava 2, prevzala výzvu okresného súdu sp. zn.: 12 C/15/2006 z 09. júna 2011, ktorou bol advokát JUDr. Pavol Čičmanec, so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava vyzvaný v lehote 10 dní vyjadriť sa k podanému dovolaniu žalobcu zo 16. mája 2011. Z obsahu prevzatej výzvy – označenia adresáta v záhlaví ale aj na obálke vyplýva, že toto bolo doručované nesprávne advokátovi, lebo na adrese Prievozská 14/A nesídlil advokát JUDr. Pavol Čičmanec ale JUDr. Pavel Čičmanec. Z obsahu zápisníc o pojednávaniach zadokumentovaných v spise okresného súdu ale aj krajského súdu pritom vyplýva, že sťažovateľov zastupuje v prebiehajúcom konaní JUDr. Pavel Čičmanec.

I napriek tomu, že JUDr. Pavol Čičmanec označený ako adresát výzvy okresného súdu, je tá istá osoba ako JUDr. Pavel Čičmanec – advokát – konateľ Advokátskej kancelárie ČIČMANEC & DRAPPANOVÁ s. r. o., so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava 2, ktorý zastupuje sťažovateľov v spore vedenom pred okresným súdom pod sp. zn.: 12 C 15/2006, podstatná a veľmi dôležitá vec je, že sťažovatelia neudelili ani jednému z nich splnomocnenie na zastupovanie ich osôb v dovolacom konaní. O skutočnosti, že sa uskutočnilo dovolacie konanie sa sťažovatelia dozvedeli

až z doručovaného uznesenia najvyššieho súdu, ktorým rozhodol o podanom dovolaní žalobcu.

Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn.: 12 C/15/2006 vyplýva, že sťažovatelia sú v neprávoplatne skončenom konaní zastúpení Advokátskou kanceláriou ČIČMANEC & DRAPPANOVÁ s. r. o., so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava 2..., konajúcou JUDr. Pavlom Čičmancom – konateľom – advokátom.

Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn.: 12 C/15/2006 je zrejmé, že sa v ňom nenachádza žiadne vyjadrenie sťažovateľov k podanému dovolaniu žalobcom datovanom po 16. máji 2011, teda po dni doručenia dovolania žalobcom okresnému súdu, lebo k takémuto vyjadreniu neboli vyzvaní, z dôvodu nedoručovania dovolacieho návrhu.

Vyššie opísaný skutkový stav je potvrdený aj konaním okresného súdu, ktorý po doručení uznesenia najvyššieho súdu dňa 03. júla 2013 toto rozhodnutie nedoručoval na adresu JUDr. Pavol Čičmanec, so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava, ale ani na adresu Advokátskej kancelárie ČIČMANEC & DRAPPANOVÁ s. r. o., so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava 2, ktorej konateľom a advokátom je JUDr. Pavel Čičmanec.

Vyššie opísaným postupom tak došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na spravodlivý proces, lebo všeobecný súd v dovolacom konaní neumožnil druhému účastníkovi (sťažovateľom) vyjadriť sa k podstate dovolania podaného žalobcom, neposkytol im žiadny priestor na zaujatie ich stanoviska, čím porušil zásadu kontradiktórnosti.“

Na základe už uvedeného sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol takto:

„1. Základné právo S. B., I. F., A. F., M. H., K. H., E. H., B. K., M. K., M. M., R. M., A. P., M. Š., K. Š., L. M., M. S., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 5 Cdo 208/ 2011 z 26. júna 2013 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 5 Cdo 208/2011 z 26. júna 2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť S. B., I. F., A. F., M. H., K. H., E. H., B. K., M. K., M. M., R. M., A. P., M. Š., K. Š., L. M., M. S., trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 3 767,42 € (slovom: tritisíc sedemstošesťdesiat sedem eur a štyridsať dva centov) na účet ich právneho zástupcu Advokátskej kancelárie ČIČMANEC & DRAPPANOVÁ s. r. o., so sídlom Prievozská 14/A, 821 09 Bratislava 2... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovatelia tiež žiadajú, aby ústavný súd postupom „... podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní návrhu odložil vykonateľnosť uznesenia [n]ajvyššieho súdu...“, čo odôvodňujú tým, že najvyšší súd im neumožnil vyjadriť sa k podstate dovolania podaného žalobkyňou, čím porušil zásadu kontradiktórnosti konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru,

pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Z uvedeného obsahu sťažnosti (článok I tohto uznesenia) vyplýva, že sťažovatelia predovšetkým namietajú, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím porušil „zásadu kontradiktórnosti“, keďže o dovolaní, ktoré proti uzneseniu krajského súdu podala žalobkyňa, rozhodol bez toho, aby mali možnosť sa k nemu vyjadriť, pretože im nebolo doručené, čím porušil ich právo podľa označeného článku ústavy a dohovoru.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný postup najvyššieho súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietky, ktorú sťažovatelia proti nemu uplatňujú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie je aj zásada kontradiktórnosti konania, podľa ktorej procesným stranám musí byť daná možnosť oboznámiť sa s dôkazmi a stanoviskami predloženými, či už protistranou, alebo subjektom na konaní nezúčastnenom, od ktorého si súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz mohol vyžiadať, a vyjadriť sa k nim na účely ovplyvnenia rozhodnutia súdu (m. m. Meisser proti Francúzsku, rozsudok z 30. 6. 2011, č. 25014/07, bod 53).

V prerokúvanej veci tak vyvstáva otázka, či skutočnosť, že sťažovatelia nemali možnosť reagovať na dovolanie žalobkyne podané proti uzneseniu krajského súdu, môže v konkrétnych okolnostiach danej veci znamenať porušenie nimi označených práv, keďže zásada kontradiktórnosti konania zaručuje účastníkom konania právo oboznámiť sa s dôkazmi a stanoviskami (opravné prostriedky nevynímajúc) predloženými súdu.

V nadväznosti na posudzovanú námietku sťažovateľov ústavný súd aj s poukazom na rozhodovaciu činnosť ESĽP (m. m. Stepinska proti Francúzsku, rozsudok z 15. 6. 2004, č. 1814/02, body 17 – 20, Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., proti Slovenskej republike, rozsudok zo 4. 10. 2011, č. 35090/07, body 89 – 91) konštatuje, že zásada kontradiktórneho

konania ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie nemá absolútny charakter/rozmer a jej rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na špecifických okolnostiach daného konania, pričom tieto výnimky môžu okrem iného súvisieť s povahou otázok preskúmaných všeobecným súdom, mierou možného vplyvu realizácie tohto práva na výsledok rozhodnutia všeobecného súdu alebo s osobitným charakterom samotného postupu a rozhodnutia všeobecného súdu – takouto výnimkou podľa ESĽP môže byť aj situácia, keď všeobecný súd bez toho, aby druhej procesnej strane vytvoril možnosť vyjadriť sa k opravnému prostriedku protistrany, postupoval tak, že o tomto opravnom prostriedku rozhodol bez meritórneho prejednávania a tento pre jeho neprípustnosť odmietol (m. m. Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., proti Slovenskej republike, rozsudok zo 4. 10. 2011, č. 35090/07, body 89 – 91).

V súvislosti s rozhodovaním najvyššieho súdu, ktorý napadnutým rozhodnutím zrušil uznesenie krajského súdu, ktorým tento súd zmenil uznesenie okresného súdu tak, že konanie prerušil do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 349/2000 a vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, ústavný súd uvádza, že sťažovatelia síce nemali možnosť pred vydaním napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zaujať svoje stanovisko k dovolaniu žalobkyne, avšak procesná situácia, ktorá nastala po zrušení uznesenia krajského súdu, ich nezbavuje možnosti v ďalšom konaní skutkovo a právne argumentovať vo vzťahu k opodstatnenosti dôvodov, ktorými odôvodňujú svoj návrh na prerušenie konania.

Ústavný súd považuje ďalej za potrebné poukázať na to, že v okolnostiach danej veci nemožno prehliadnuť ani povahu otázok, ktoré boli predmetom posudzovania najvyššieho súdu v danej veci. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uznesením vydaným podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP všeobecný súd nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej. Podľa uvedeného ustanovenia je všeobecný súd oprávnený konanie prerušiť, avšak účastník konania nemá procesný nárok na prerušenie konania v ustanovených prípadoch. Predmetné ustanovenie upravuje prípady fakultatívneho prerušenia konania v špecifikovaných situáciách. Všeobecný súd v prípadoch vymedzených v predmetnom ustanovení nie je povinný prerušiť konanie – je vecou úvahy všeobecného

súdu, aký postup zvolí [možnosť prerušenia konania, prípadne iné vhodné opatrenie (m. m. IV. ÚS 332/2012)].

Sťažovateľom sa tak vzhľadom na už uvedené nepodarilo preukázať ústavnoprávne relevantnú príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom najvyššieho súdu v situácii, keď predmetom jeho posudzovania bol výrok uznesenia krajského súdu, ktorým tento súd posudzoval otázku, ktorá nesúvisela priamo s rozhodovaním o ich právach a povinnostiach vo veci samej, najmä ak príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľom ani negarantujú procesný nárok, aby všeobecný súd ich procesnému návrhu vyhovel, a nimi označenými právami. Namietaný postup najvyššieho súdu tak nie je v okolnostiach danej veci podľa názoru ústavného súdu spôsobilý dosiahnuť ústavnoprávny rozmer.

Pokiaľ ide o tú časť výroku napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie žalobkyne podané proti uzneseniu krajského súdu, ktorým tento súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ústavný súd uvádza, že najvyšší súd v tejto časti nepreskúmaval dovolanie žalobkyne meritórne, z čoho možno s poukazom na už uvedenú rozhodovaciu činnosť ESLP urobiť záver, že postup všeobecného súdu, ktorým rozhodne o dovolaní účastníka konania tak, že ho bez meritórneho prerokovania pre jeho neprípustnosť odmietne bez toho, aby bolo dovolanie doručené protistrane s možnosťou vyjadriť sa k nemu, v zásade nie je spôsobilý dosiahnuť ústavnoprávny rozmer a vyvolať tak aj ústavnoprávny prieskum.

Za týchto okolností ústavný súd konštatuje, že práve povaha otázok preskúmaných najvyšším súdom, ako aj to, že najvyšší súd sa v poradí druhým výrokom nezaoberal meritom dovolania, keďže dovolanie žalobkyne proti uzneseniu krajského súdu, ktorým tento súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, odmietol, boli vo vzťahu k námietke sťažovateľov o porušení ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru smerodajné pre záver ústavného súdu o tom, že najvyšší súd v konkrétnych okolnostiach danej veci postupoval tak, že nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti

na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení obsahu sťažovateľmi označených práv. Sťažnosť bolo preto potrebné v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd nezistil porušenie sťažovateľmi označených práv a sťažnosť bola z už uvedených dôvodov odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, nariadenia dočasného opatrenia a priznania náhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014